

§. 3. Příroda w našem kraju.

Tutón kraj, kotryž naši nákonje něhdy jónce
 nobydlachce, běše někdy wězo cyty kónaši hač dženonišo
 džen. To hišće njeptačichce se stáwne stowa našeho pšerjorja:

» O zemja serbska, khwalic' swoje plódne hona chce, a
 hory módre ». Tamu hdžej so džensa plódne, zelene hona
 a pola rozšerja, hdžej džensa lubozne serbske njeshi a městacka
 stoja a wo pilnosci swojich nobydlaci swědči, hdžej wonjate
 luki a pastwišća kčija, tamu hrožachce něhdy wulke nje,
 směrne a imore lěsy, kaž njepristupne konidla a bahna,
 z bojom, rohožinac a rohotom porosiene. Wězo dyljachce
 naši prjedoronicy z najwjetšej próce lute surowe lěsy wacu,
 bač, stoj žádná lóhka nje njebe, dokelž njemějachce hišće
 tajke praktiske wěcy kaž my, njenujcy zelegne sekery,